

dat je niet zoo onophoudelijk en zoo plotseling
gingt verschijnen en verdwijnen. 't Is om er duizelig
van te worden».

«Heel goed», zei de Kat. Ditmaal verdween hij
zeer langzaam, beginnend met het eind van de staart
en eindigend met den grimlach, die nog eenigen
tijd zichtbaar bleef, nadat de rest van de Kat al
verdwenen was.

«Wel, ik heb dikwijls een Kat gezien zonder
een grimlach», dacht Alice, «maar een grimlach
zonder een Kat! Dat is het gekste, wat ik nog
ooit in mijn leven heb bijgewoond!»

Ze was nog niet veel verder geloopt, toen
ze het huis van den Maartschen Haas in 't oog
kreeg. Ze meende, dat dit wel het rechte huis
moest zijn, omdat de schoorsteen den vorm
hadden van ooren en het dak bedekt was met
bont. Het was zoo'n groot huis, dat ze er liever
niet dichter bij kwam voor ze nog iets had ge-
knabbeld van het linker stukje champignon en
een lengte van ongeveer twee voet had bereikt.
Maar zelfs toen ging ze er tamelijk schroomvallig op
af, terwijl ze in zich zelve zeide: «Veronderstel eens,
dat hij toch stapelgek was! Ik zou haast wenschen,
dat ik maar naar den Hoedenmaker was gegaan!»

HOOFDSTUK VII

EEN tafel was onder een
plaatst en de Maarts-
maker zaten daaraan thee
slaper zat tusschen hen i
de twee anderen, met de
over hem heen met elka
plezierig voor den Zevensl
daar hij in slaap is, geeft h

De tafel was groot, m
aan een der hoeken dich
geen plaats!» riepen ze,
komen. «Daar is ruimte
ontwaardigd en ging in
zitten aan het eind van o

«Neem wat wijn», zei
aanmoedigenden toon.

Alice keek de heele taf
niets als thee. «Ik zie gee